

Staré řecké báje a pověsti

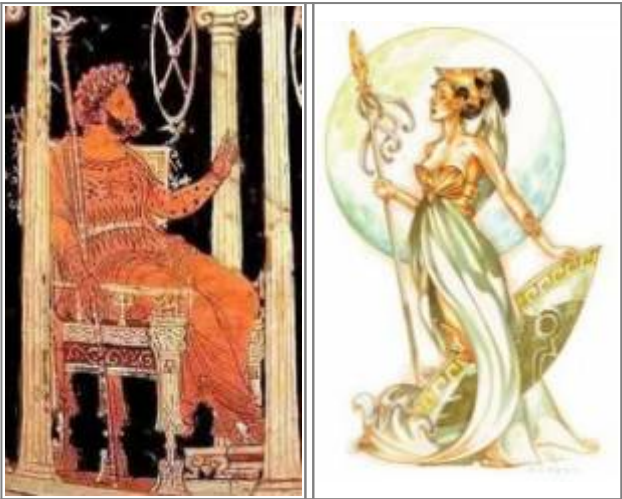
Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **TISK do PDF** na horní liště.

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

FILEMON A BAUCIS

Za starých časů bral na sebe Zeus podobu pozemšťana, sestupoval z Olympu a zkoumal, jsou-li lidé dobří nebo zlí. Na cestách ho doprovázel Hermes, posel bohů.

Na své pouti se božská dvojice jednou zastavila ve svěžím údolí. Ze strání svítily bílé dvorce a bohaté statky a z pastvin se ozývalo bučení a bečení tučných stád. Slunce už sjíždělo po svahu oblohy, a Hermes proto řekl: „V takovém utěšeném údolí bychom snad mohli přenocovat. Půjdu do některého statku a požádám o nocleh.“

Zeus přikývl a Hermes se vydal k největšímu dvorci. Za chvíli byl zpátky.

„Vyhnali mě,“ žaloval Diovi, „pro nějaké tuláky prý nocleh nemají.“

„Jen jdi jinam,“ řekl mírně Zeus, „bohatých dvorců je tu dost. Možná že se smilují jinde nad unavenými poutníky.“

Hermes šel tedy jinam a pochodil stejně. Sotva řekl, co chce, už ho vykazovali ze dvora a pobízeli na něho psy. Někde ani dveře neotevřeli. V celé vesnici nenašel Hermes jediný dům, který by je přijal pod střechu.

Vrátil se k Diovi a vyprávěl mu, jak pochodil:

„Vládce bohů, žijí zde jen zlí lidé. Nemají slitování s pocestnými a neznají pohostinství. Všude mě vyháněli a zamykali přede mnou.“

„A byl jsi opravdu všude?“ usmíval se Zeus.

„Všude,“ řekl Hermes, „kromě té chatrné chaloupky tamhle u lesa. Je pokrytá jen slámou a rákosím. Bydlí tam jistě nejchudší lidé z celé vesnice. K těm přece nepůjdu, bylo by to stejně marné.“

„I jen jdi,“ pravil Zeus, „jdi a zkus požádat o nocleh.“

V chaloupce bydlil stařeček Filemon a stařenka Baucis. Žili tu už od mládí a ve svornosti a lásce tu i zestárli.

Hermes spatřil stařečka Filemona na dvorku. Lámal do otýpek suché roští. Když se dověděl, že chudí pocestní hledají nocleh, řekl:

„Co máme, rádi dáme i vám. Ale mnoho toho nemáme, jsme chudí. Nevím, nevím, bude-li se vám naše pohostinství zamlouvat.“

Hermes stařečkovi poděkoval a přivedl Dia. Sklonili v nízkých dveřích hlavy a vstoupili do chatrče.

Filemon je upřímně přivítal a hned jim starostlivě chystal sedátka. Stařenka Baucis na sedátka prostřela čisté plátno a už zas pospíchala k ohništi, rozdmýchala slabým stařeckým dechem doutnající oheň a postavila nad plamen kotlík s vodou. Filemon zatím uřízl v zahrádce zelí a přinesl je stařence. Dvojzubou vidlicí sňal z černého trámu kus uzeného a Baucis připravila jídlo.

Stůl byl vetchý a nakláněl se ke straně. Měl jednu nohu kratší. Filemon podložil kratší nohu střípkem a přisunul ke stolu prosté lehátko. Pokryl je svátečním přehozem a zval hosty k jídlu. Baucis otřela voňavou mátou stůl a před hosty se zakouřil z hliněných misek pokrm. Zavonělo uzené maso a zelí, začervenaly se ředkvičky a zažloutl sýr. I vejce vařená v popelu a čekankový salát donesla pečlivá Baucis. Filemon bavil při jídle pocestné hovorem a přemýšlel, co by jim ještě podal. Ztratil se na chvíli ze světnice a objevil se s jablky, ořechy a s hrozny vína, které uzrály u chaloupky, a s košíčkem fíků. Doprostřed stolu položil sladký medový plást.

Zeus a Hermes jedli s chutí a usmívali se na dobrosrdečného stařečka a stařenku. Filemon mísil v čistém hliněném měsidle víno s vodou a naléval do dřevěných bukových číší.

„Není takové,“ omlouval se, „na jaké jsou zvyklí na statcích a ve městech.“

„Neomlouvej se, Filemone,“ řekl Zeus, „víno je sladké, je-li milý hostitel.“

Filemon naléval podruhé a potřetí do bukových číší, odléval vína ze džbánu do měsidla a divil se. Vína ve džbánu neubývalo. Přivolal k tomu divu stařenku Baucidu.

„Bohové navštívili naši chaloupku,“ s bázní vydechla Baucis.

A Filemon a Baucis se poklonili vzácným hostům a prosili je o milost.

„Bohové, odpusťte nám skrovné pohoštění,“ šeptali chvějícími se rty.

Vyběhli na dvorek, kde se procházela jejich jediná husa. Chtěli ji chytit a upéci bohům. Ale husa tušila, co ji čeká, a utíkala před nimi z jednoho kouta do druhého, až udýchaným stařečkům zaběhla otevřenými dveřmi do chatrče, přímo k bohům, jako by u nich hledala spásu.

Zeus pokynem ruky zastavil Filemona a zadržel ho, aby husu nezabíjel.

„Jsme bohové,“ řekl, „sestoupili jsme na zem a nikdo nás nepřijal pod střechu. Ty, stařečku Filemone, a ty, stařenko Baucido, jste nás přivítali a pohostili. Nyní všeho nechte a vystupte s námi na úbočí hory.“

Filemon a Baucis poslechli bohy a belhali se o holi za nimi do stráně nad údolí. Vystoupili veliký kus cesty po kamenité stezce a rozhlédli se.

Travnaté stráně, dvorce a statky zmizely pod vodou a vítr hnal vlnobití ke břehům nového jezera. Z bahna na mělčinách rychle vyrazil rákos a ověnil mladou zelení nepokojnou hladinu. Jezero ničím nepřipomínalo lidské příbytky, které pohltilo.

Stařečkovi i stařence se naplnily oči slzami. Vzpomněli si na své známé. Všechny zavalily vlny. Jen chaloupka Filemona a Baucidy stála na břehu jezera jako rybářská chatrč. Stařečkové hleděli s dojetím na slaměnou střechu a známé zdi. Pojednou se střecha rozevřela jako kalich květiny a vyrůstaly z ní štíhlé mramorové sloupy a rostly a rostly do výšky. Dřevo se proměnilo v hladký kámen a slaměné došky se zaleskly zlatem. Místo nuzných dřevěných vrátek zazářily v soumraku tepané a zdobené dveře a přede dveřmi se vyhouply ze země bílé stupně, jako by z trávy vytryskl zpěňný pramen a zkameněl. U jezera se už nekrčila nuzná chatrč, tyčil se tam nádherný chrám.

„Spravedlivý Filemone a spravedlivá Baucido,“ oslovil Zeus oba staré manžele, „rád vám za vaši dobrotu a pohostinnost splním přání. Přejte si, co byste chtěli.“

Filemon a Baucis se nemusili spolu radit. Rozuměli si i beze slov.

„Bohové,“ řekl Filemon, „dovolte nám stát se strážci a sluhy toho krásného chrámu, a až se naplní náš čas, kéž bychom zemřeli ve stejnou chvíli. Celý život jsme spolu žili ve svornosti a věrně jsme stáli při sobě. Ať nikdy nespátřím hrob své ženy a mne ať nemusí ona pohřbívat.“

Bohové splnili stařečkovi a stařence jejich přání. Filemon a Baucis se stali strážci chrámu a opatrovali jej, dokud nenadešel den, kdy se měli rozloučit se životem. Hráli se spolu před chrámem na výsluní a vzpomínali na to, co prožili. Tu vidí Filemon, jak Baucis obrůstá listím, a Baucis zpozoruje, že Filemon se ztrácí v mlze zelených lístků. Vztáhne po něm paži a paže se promění v rameno stromu, ve větev plnou zelených snětí. Filemon rozevře paže v náruč a jeho tělo se mění v kmen stromu a rozevřená náruč se plní haluzemi.

„Sbohem,“ zavolá Filemon.

„Sbohem,“ řekne Baucis a ústa jim současně zarostou větvovím.

Tak se proměnil Filemon v dub a Baucis v lípu. I po smrti jsou si nablízku, a zavane-li vítr, dotýkají se haluzemi něžně druh druhá.

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/filemon_a_baucis?rev=1442822100

Last update: **2020/10/09 23:11**

